

Het FC Utrecht-hart

Eerste druk, 2013

© 2013 Danny van der Linden
www.dannyvanderlinden.com

Corrector: Inge van As
Coverbeeld: Roy van Breemen
Fotografie: Jeroen Bronckers

ISBN: 9789048431083

NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**HET
FC UTRECHT-
HART**

Danny van der Linden

Voor Anne.
'De strijd gaat beginnen.'

Inhoudsopgave

Proloog	9
1 november 1992	12
Pannenkoeken	15
De challenger	18
Jezus heeft sproeten	21
Winter 2000	25
27 mei 2001	27
12 mei 2002: Buitenspel!	29
Eén ding is zeker!	32
Zomer 2003	35
De SupportersVereniging helpen	36
Gewapend Front Utreg	40
Het einde	44
Epiloog	47

Proloog

Het is een zondagmiddag in 1998. Zojuist zijn Maarten en ik met de trein van Maarssen naar Utrecht gereisd. Elke twee weken doen we dit op dezelfde manier. We spreken met elkaar af op het station van Maarssen en reizen dan samen naar Utrecht. Soms neemt Maarten een vriend mee. Ene Dennis. Een ietwat stoere jongen met rood haar die er niet voor terugdeinst in de trein rook in het gezicht van een vreemde te blazen. Ook weet hij soms stiekem een haar uit het hoofd van een vrouwelijke medepassagier te trekken. Hoewel ik er soms om moet lachen, is het niet mijn humor.

Op één of andere manier is Maarten anders als Dennis er bij is. Stoerder. Vandaag is Dennis er niet bij. We lopen de trap op om het grote Centraal Station van Utrecht te betreden. Met de kleine zondagmiddagmassa wandelen we mee, tot we bij de roltrap naar het busstation aankomen. Op de roltrap kijken we naar beneden. Een zee van mensen met rood-witte petjes, sjaaltjes en shirtjes staat op de bus te wachten. En als die bus dan komt, komt de zee als één man in beweging om de bus te betreden. Al snel mengen Maarten en ik ons in de zee en hebben we een plaatsje in de bus veroverd. Het busbeleid is nogal vaag: de ene keer moet je je seizoenskaart wel laten zien om mee te mogen, de andere keer niet. Ook wat de vertrektijden betreft is er onduidelijkheid: zodra er een controleur ‘vol!’ roept, sluiten de deuren en rijdt de bus in één ruk door naar de eindbestemming.

De bus rijdt het station uit en om mee heen zitten en staan voornamelijk mannen. Ze praten over van alles en nog wat.

De mooiste verhalen komen voorbij in een prachtig lijzig Utrechts accent. Als we het station afdraaien en langs het Moreelsepark rijden is er even een prima uitzicht op de Dom. Door het glinsterende zonlicht lijkt de oude toren vanmiddag van goud te zijn. Ik kijk en besluit in stilte dat dit wel eens een goed voorteken kan zijn. We rijden langs de singel met aan de rechterkant de rechtbank, het oude ziekenhuis en de straat waar de moeder van Maarten geboren is. Aan het einde slaan we linksaf richting het Ledig Erf. Op zonnige dagen zie je daar veel amateurwielrenners verzamelen. In een ietwat vreemde bocht wurmt de bus zich door nauwe straten om vervolgens ter hoogte van Sterrenwijk weer op een tweebaansweg uit te komen. Ik ruik ineens rook. Als ik om me heen kijk zie ik dat een paar oudere jongens achter in de bus een sigaret hebben opgestoken. Dat mag natuurlijk niet. Niemand zegt er iets van. Zelf rook ik op dat moment nog niet. Een paar jaar later steek ik zelf tijdens het verlaten van de bus wel eens een Marlboro light op. Niemand zegt daar iets van.

De bus rijdt langs het Pieter Baan Centrum, onder de tunnel door naar de Rubenslaan. Ik kijk uit het raam en herken de plek waar ik vroeger met mijn vader de auto parkeerde als we samen naar het stadion gingen. Aangekomen bij de Stadionlaan is er de stadionflat. Niemand heeft er oog voor. Reikhalzend kijk ik naar de voorkant van de bus. Met een beetje moeite is de stadszijde van het stadion te zien. Nog even onder de Waterlinieweg door en we zijn er.

Bij de halte waar de bus haar deuren opent, stroomt de bus leeg. Sommigen roepen een bedankje naar de chauffeur. De meesten zwijgen. Samen met Maarten loop ik rechtstreeks naar de korte kant van het stadion. Wij hebben allebei een seizoenskaart op de stadszijde achter het doel. Maarten zit

in vak O2 en ik in vak P. De vakken liggen naast elkaar en tijdens de wedstrijd hebben we dan ook geregeld contact met elkaar.

Voor het stadion nemen we afscheid van elkaar en wensen elkaar succes. De ingangen van het stadion zijn beneden. Er is een hek waar een steward staat. Je loopt naar binnen, laat je kaart zien. De steward knikt, maakt zo nu en dan een grapje en je mag doorlopen. Eenmaal binnen koop ik van het geld dat ik als vakkenvuller bij Albert Heijn heb verdiend een broodje bal. Ik weet dat Maarten er met een vies gezicht naar zou kijken en het met veel overdrijving een “Broadsie maogzweer” zou noemen, maar het is voor mij één van de ingrediënten voor de ultieme beleving van de zondagmiddag.

Als ik mijn broodje en colaatje heb, loop ik de trap op. Bij het betreden van de trap hoor ik de bekende geluiden: muziek en voetbalfans.